

Arrest

nr. 183 623 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2015 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij wenst geregulariseerd te worden omwille van zijn voorname integratie in België en zijn werkwillegheid. Zo haalt betrokkene aan dat hij alhier in België is geboren, dat hij alhier school gelopen heeft, dat hij 2 A3 diploma's heeft behaald, dat hij Nederlands spreekt, dat dit zelfs zijn moedertaal is, dat hij verschillende verklaringen kan voorleggen van kennissen en vrienden, dat hij uitermate werkwilleg zou zijn, dat hij verschillende arbeidsovereenkomsten kan voorleggen, dat hij in het verleden gewerkt heeft, dat hij opnieuw wenst te werken zodat hij niet ten laste valt van de staat en dat hij actief op zoek zou zijn naar werk. Niettegenstaande zijn jarenlange verblijf in België dienen wij op te merken dat betrokkene zelf verantwoordelijk voor het kwijtspele van zijn C-kaart. Bovendien kunnen wij de aangehaalde elementen inzake zijn integratie en werkwillegheid niet weerhouden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Uit de studie van het administratief dossier is namelijk gebleken dat betrokkene gekend staat voor heel wat openbare orde feiten. Zo is betrokkene op 10.03.1992 veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 7 maanden met probatieuitstel 5 jaar voor diefstal, op 23.09.1993 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor diefstal, op 27.01.1994 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een geldboete voor het dragen van verboden wapens en het bezit van verdovende middelen, op 01.04.1994 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 9 maanden voor diefstal, op 03.04.1997 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 2 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen en tot een geldboete voor het bezit van verdovende middelen, op 26.04.1999 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 15 dagen voor opzettelijke slagen en verwondingen, op 12.03.2003 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen en een gevangenisstraf van 3 jaren voor brandstichting, op 07.04.2003 door de Correctionele Rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor vernieling, opzettelijke slagen en verwondingen, op 28.08.2004 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde tot een gevangenisstraf van 3 maanden voor het bezit van verdovende middelen, op 08.05.2006 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde tot een geldboete voor het dragen van verboden wapens, op 07.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen en dragen van verboden wapens en op 08.01.2015 door de Politierichtbank van Antwerpen tot een geldboete voor een inbreuk inzake rijbewijzen.

Betrokkene heeft zich aldus gedurende zijn verblijf in België niet netjes gedragen. Daar betrokkene dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde en gezien zijn rijkelijk gevuld strafblad kan hem aldus geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkene haalt verder aan dat er ingevolge het overlijden van zijn beide ouders momenteel nog een procedure hangende zou zijn betreffende de erfenis kwestie aangaande twee onroerende goederen waarvan betrokkene mede-eigenaar zou zijn. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door zijn raadsman in deze procedure teneinde zijn belangen te laten behartigen. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en wordt uiteengezet als volgt:

"2.2.1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van Bestuurshandelingen

1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2.

In casu is de motivering zoals vereist door de wet van 29 juli 1991 gebrekkig.

De bestreden beslissing verwijst naar de veroordelingen op het strafregister van verzoeker, specifiek:

- Brussel, 10 maart 1992, gevangenisstraf 7 maanden met probatieuitstel wegens diefstal*
- Corr. Mechelen, 23 september 1993, gevangenisstraf 1 jaar wegens diefstal*
- Corr. Mechelen, 27 januari 1994, geldboete wegens dragen van verboden wapens en bezit verdovende middelen*
- Corr. Mechelen, 1 april 1994, gevangenisstraf 9 maanden voor diefstal*
- Corr. Mechelen, 3 april 1997, gevangenisstraf 2 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen en geldmoede voor bezit verdovende middelen*
- Corr. Mechelen, 26 april 1999, gevangenisstraf 15 dagen voor opzettelijke slagen en verwondingen*
- Antwerpen, 12 maart 2003, gevangenisstraf 8 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen en gevangenisstraf van 3 jaar wegens brandstichting*
- Corr. Mechelen, 7 april 2003, gevangenisstraf 10 maand voor vernieling, opzettelijke slagen en verwondingen*
- Corr. Oudenaarde, 28 augustus 2004, gevangenisstraf 3 maanden wegens bezit verdovende middelen*
- Corr. Mechelen, 8 mei 2006, geldboete wegens dragen verboden wapens*
- Pol. Antwerpen, 8 januari 2015, geldboete voor inbreuk inzage rijbewijzen*

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde.

3.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar een waslijst van strafrechtelijke veroordeling, waarvan de overgrote meerderheid echter al meer dan 10 jaar oud zijn en die bovendien niet worden toegelicht in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

4.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de

interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

5.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling van verzoeker kan niet ipso facto worden afgeleid dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker een strafregister heeft, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de strafrechtelijke veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar deze veroordeling vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

6.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de invulling van de notie "gevaar voor openbare orde".

Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: de relevante overwegingen worden hieronder geciteerd:

"2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4. *De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.*

5. *Het bestreden besluit wordt vernietigd."*

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

7.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de overgrote meerderheid van de veroordelingen vermeld op het strafregister van verzoeker meer dan tien jaar oud zijn.

Verzoeker erkent dat hij in het verleden zich, om de woorden van verwerende partij te gebruiken, "niet netjes heeft gedragen", doch hij heeft met zijn strafrechtelijk verleden wel degelijk komaf gemaakt. De laatste veroordeling vermeld door verwerende partij betreft overigens een politierechtbank. Blijkbaar leidt verwerende partij uit het niet altijd correct naleven van de wegcode af dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde is.

8.

Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van enkele veroordelingen besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt bijgevolg de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

2.2. In zoverre verzoeker verwijst naar de schending van artikel 149 van de Grondwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling stelt dat "Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken". Het is dus niet van toepassing op administratieve rechtshandelingen, zoals de thans bestreden beslissing.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. In casu heeft de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bevonden. De vraag die zich stelt is dus of hij op deugdelijke gronden kon besluiten dat verzoeker niet kan worden gemachtigd om in het Rijk te verblijven.

Verzoeker is van oordeel dat in de bestreden beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd over het gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde. Hij verwijst naar het begrippenkader zoals uiteengezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie en naar Nederlandse rechtspraak over de toepassing van de terugkeerrichtlijn.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker niet dienstig naar het Unierecht en de rechtspraak in verband met de toepassing ervan door het Hof van Justitie dan wel door een nationale rechter van een andere lidstaat, bij gebrek aan intracommunautair aspect, kan verwijzen.

Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel, met betrekking tot de welke de verwerende partij een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft. In casu heeft zij, onder verwijzing naar 11 strafrechtelijke veroordelingen, geoordeeld dat de machtiging niet kan worden verleend omdat hij moet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en zijn rijkelijk gevuld strafblad geen gunstige regeling toelaat.

Verzoeker betwist de veroordelingen niet, maar betoogt dat *“enkel [wordt] verwezen naar een waslijst van strafrechtelijke veroordeling[en], waarvan de overgrote meerderheid echter al meer dan 10 jaar oud zijn en die bovendien niet worden toegelicht in de bestreden beslissing”* zodat de motivering onvoldoende gegevens bevat om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dus niet afdoende is.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden: de Raad stelt vast dat elke van de opgesomde veroordelingen gepaard gaat met een omschrijving van de bestrafte feiten en de aard van de straf. Bovendien gaat het om een waslijst, zoals verzoeker het zelf noemt, van veroordelingen uit 1992, 1993, 1994 (2x), 1997, 1999, 2003 (2x), 2004, 2006, 2012 en 2015. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij erop wijst dat het gros van veroordelingen dateren van 10 jaar en langer geleden, heeft hij ook recent nog veroordelingen opgelopen. Verzoeker betoogt dan wel dat louter op grond van “de” strafrechtelijke veroordeling niet kan worden beoordeeld of hij door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame bedreiging vormt voor de openbare orde of dat *“uit het enkele gegeven van een veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken”*, maar lijkt daarbij volledig voorbij te gaan aan zijn recidive-gedrag dat hem tot in 2015 strafrechtelijke veroordelingen heeft opgeleverd. Verzoeker tracht die laatste veroordeling dan wel te minimaliseren omdat het zou gaan om een veroordeling omwille van het niet naleven van de wegcode, maar slaagt daar niet in. Zijn veroordeling betreft een inbreuk inzake rijbewijzen, hetgeen eens te meer aangeeft dat verzoeker niet voornemens is zich te houden aan de Belgische rechtsregels, zoals dat eerder al tot uiting was gekomen in zijn strafrechtelijk parcours.

In die omstandigheden kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker moet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en gezien zijn rijkelijk gevuld strafblad hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan, of dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.5. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS